

... HARAGOSAN FORDULT EL. (Lásd a 166. lapon.)

XLVII. kötet, 11. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. szeptember 9-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

RÓKASZEM, A VÖRÖSBÖRÜ.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

TÁJÉK, melyen most végig haladtak, nem volt egészen sík, de nem is nagyon hegyes. Itt-ott emelkedett egy-egy domb, néhol meg kisebb facsoportok álltak és épp ez volt a veszedelmes. Nem lehetett messzire látni, attól kellett tartaniok, hogy egyszerre csak ellenségre bukkannak. Tamás tehát mindig előre lovagolt és kikémlelte a tájat s ha jelt adott, a többiek követtek.

A gyerekifju szemességén, éberségén függött most az egész család sorsa. Ő pedig nagyon jól tudta ezt és a szerint cselekedett.

Pihenőjük után még alig félóráig voltak ismét utban, mikor egy nagyobbacska dombhoz értek.

— Ezen a dombon tul meglehetősen járt utra érünk, mely egyenesen a Cheyenne folyóhoz vezet, olyan helyre, a hol könnyen át lehet a vizen gázolni, szólt Karty gazda. Csak egyszer a folyón tul legyünk, már kisebb lesz a veszedelem.

— Igen, csak odáig eljuthassunk baj nélkül, mondá Tamás. Várjatok itt lent kissé, míg a domb tetejéről szétnézek.

Leszállt a lováról és gyorsan fölment a dombra, de mikor a tetejéhez közel volt, a földre lapult és négykézláb csuszott ovatosan előre egy, a csucson álló bokor alá. Onnan nézett szét. S a lent maradottak csakhamar látták, hogy Tamás olyasmit vett észre, a mi nagyon nincs kedvére. Mert szinte ijedten fordult vissza, nem kiáltotta, hogy kövessék, hanem a kezeivel

intett, hogy csak maradjanak ott, a hol vannak.

Aggódva várták visszatérését. Tamás pedig, amint leért, nem szállt föl lovára, hanem kantáron fogva vezetni kezdte vissza felé, a merről jöttek s intett szüleinek, hogy szó nélkül kövessék. Egy facsoport állt nem messze, ennek mögéje vonultak s itt végre megszólalt Tamás, de még itt is majdnem suttozva:

— A vörösbőrűek elénkbe vágtek. Mialatt mi pihentünk, megelőztek. Ott vannak a dombon tul, nem messze az uttól. Ugyanazok, akikkel már találkoztam. Köztük van Rókaszem is. Reánk lesnek, az bizonyos.

— Itt van Rókaszem bácsi? kiáltá a kis Edith hangosan. Menjünk hozzá, vagy pedig hívjuk ide!

— Csöndesen! Ne beszélj oly hangosan! parancsolá apja. És tudd meg, hogy Rókaszem gonosz ember, ne kívánd, hogy találkozzunk vele.

A kis leánynak nagy kedve lett volna ellenkezni, de tudta, hogy az apa nem érti a tréfát, ha egyszer komolyan beszélt. Elhallgatott tehát, csak duzzogott kissé, mert semmikép sem akarta elhinni, hogy az a barátságos vörösbőrű, kivel annyit játszogattott, most már gonosz ellenségök.

Persze, nem sokat törődtek most a kis leány duzzogásával. Az volt a fontos kérdés, mitevők legyenek, merre meneküljenek.

— Hol vannak és mit csinálnak a vörösbőrűek? kérdé Karty gazda.

— A dombon tul, az uttól nem messzire állanak, még csak nem is rejtőznek, felelé Tamás. Nyilván azt várják, hogy miniket megpillantsanak és ránk ronthassanak.

— Hm! Ez nem egészen világos, szólt Karthné asszony. Ha tudják, hogy erre

felé jöttünk kor akarna elbánnak ve

— Egésze Tudják, hog pedig jobb

— Azt h az apa. Az vissza a há ellenséggel magunkat. Ott a domb tünk. Föl gyorsan vis vagyunk a menekülhet

— O! A! Kartyné ag megyünk s

— Talán Ők ott lesi csak hadd visszamegyü jól ismeren bőrüeket e mikor űk vagy talán látják, hog hogy oda t

— Ezt r Karty gaz

Hogy mi jan tudját sajátossága húzódo m régesrégen hogy a viz valamely p s két olda ken emell

felé jöttünk, ránk támadhatnának, amikor akarnak. Többen vannak, könnyen elbánnak velünk.

— Egészen könnyen nem, szólta Tamás. Tudják, hogy nálunk is van két puská, még pedig jobb az övéknél.

— Azt hiszem, átlátok a tervükön, szólta az apa. Azt akarták, hogy ne futbassunk vissza a házukba, ahol nagyobb számú ellenséggel szemben is tovább védhetnők magunkat. Eddig azért nem támadtak meg. Ott a dombon túl bajosabb volna a helyzetünk. Föl a dombnak nem futhatánk gyorsan vissza s most már oly messze vagyunk a háztól, hogy oda többé nem is menekülhetnénk.

— O! Akkor hát hová forduljunk? kérde Kartyné aggódva. Bizonyosan kilesik, merre megyünk s nem fogunk elmenekülhetni.

— Talán mégis! szólta Tamás hirtelen. Ők ott lesik, hogy lejöjünk a dombról. De csak hadd várjanak! Egy kis darabon visszamegyünk . . . ott kezdődik egy *arrója*, jól ismerem; megkerüljük benne a vörösbőrűeket és messze túl leszünk rajtok, mikor ők még folyvást itt fognak lesni vagy talán épp a házuk felé indulnak, ha látják, hogy nem jövünk. Azt fogják hinni, hogy oda tértünk vissza.

— Ezt nagyon jól eszelte ki, fiam. szólta Karty gazda. Induljunk szaporán!

Hogy mi az *arrója*, talán nem is mindnyájan tudjátok. Észak-Amerika földjének egy sajátossága ez: hosszu, néha mértföldekre húzódó mélyedés, mely mintha valamikor régesrégen folyónak medre volt volna, csak hogy a víz már kifogyott belőle. A sík föld valamely pontján lejtő vezet le a mélyedésbe s két oldalt többnyire magasan és meredeken emelkedik a part, úgy hogy nem is

igen lehet egykönnyen kikapaszkodni az *arrójából*, hacsak itt-ott a zápor le nem mosta a meredek partot. Az *arrója* néhol keskeny, néhol meg olyan szélesre tágul, mint valamely szép széles utca; jobbra-balra kanyarog s a ki először megy be az előtte ismeretlen *arrójába*, nem is gyaníthatja, hol fog belőle újra kijutni.

Tamás is, apja is azonban jól ismerték ezt az *arróját*, melybe most bemenni készültek. Tudták, hogy félkörben húzódik s másik vége messze túl van azon a helyen, ahol a vörösbőrűek lesben állanak.

— Itt nagyon jó helyen vagyunk, szólta Kartyné aszszony. Még ha közel vannak is a gonoszok, nem láthatnak meg. Itt majd kissé meg is pihenhetünk újra, mert a hosszas lovaglást különben nem bírod ki, kedves férjem.

S aggódva nézett a beteg apára, ki csakugyan alig-alig birt megülni a nyeregben és gyakrabban szeretett volna meg-megpihenni. De Tamás, ki most már valóságos vezére volt a kis csapatnak, így szólt:

— Kedves apám, ha csak lehet, ne pihenjünk meg, amíg ki nem jutunk az *arrójából*. Mert én bízom ugyan benne, hogy ezen az uton megmenekülünk; de ha veszély fenyegetne, itt még nagyobb volna a baj, mint fönt a sík földön

— Micsoda veszély fenyegethetne itt?

— Számolnunk kell a vörösbőrűek furfangosságával. Lovaink lábanyoma elárulhatja, hogy ide tértünk be. És ha itt vesznek üldözőbe, nem tudunk kimenekülni sem jobbra, sem balra. Csak előre mehetünk, ők pedig ott fönt hamarabb eljuthatnak az *arrója* kijáráshoz. Ha két csapatra oszlanak s az egyik üldöz, a másik az *arrója* végénél vár, akkor nagy baj volna.

— Igaz, fiam, igaz! Iparkodnunk kell, hogy mentül hamarabb kiérjünk belőle. Ha szerencsésen kijutunk, akkor már nagyobb bátorságban leszünk, mert akkor már valószínű lesz, hogy a vörösbőrűek elvesztették a nyomunkat. Csak előre, talán kibírom.

Nagyon gyorsan mégsem haladhattak s Tamás, ki előre lovagolt, minduntalan meg-megállt, hogy szüleit megvárja. Egyes helyeken, ahol a part beomlott, Tamás le is szállt lováról és kikapaszkodott a sík földre, hogy szétnézzen. Mindig jó hírrel tért vissza.

— A vörösbőrűeknek semmi nyomuk. Nincsenek közel, az bizonyos.

Mintegy másfél órai lovaglás után eljutottak az arrója végére. A mélyedés mindinkább tünedezett, a két part lelapult s végre megint kint voltak a sík földön. De még nem vonultak mindjárt ki a sík területre, mert Tamás így szólt:

— Most már ideje megpihennünk, de szükséges is, mert innen egyfolytában kell lovagolnunk a folyóig. Egészen kopár sík tájra értünk, itt messziről meglát az ellenség. De nemsokára beesteledik s akkor bátrabban neki indulunk.

— Csak nézz jól körül, fiam, hogy meg ne lepjenek a vörösbőrűek, szólt a beteg apa. Reméljük, hogy nem találtak nyomunkra, de biztosan nem tudhatjuk.

— Itt a síkon messze látok, de semmi gyanus sem mutatkozik. Baj csak onnan érhetne, ha a vörös gonoszok az arrójában utánunk lopóznának. De ki is kémlelem. Amig ti pihentek, én visszatérek az arrójába és újra bejárom végig. Én sebesen nyargalok jó lovamon, hamar visszatérek és hírt adok. (Folytatása következik.)

NINUSKA SÉTÁJA.

ELMENT Ninus nagy sétára,
Erdőt-mezőt hogy bejárja
S nagy büszkén tervezget:
»Szedek sok, sok vadvirágot,
Páfrányt, bogyós bokorágat
S gazdagon térek meg«.

Mező, erdő bőven adja,
Ninus tépi, meg eldobja,
Válogatós szörnyen.
»Ez nem szép... majd akad még szebb...
Ez sem szép... majd odább nézek...
Találok még könnyen«.

Tépi, dobja addig-addig,
Mig a nap nyugvóra hajlik,
Már haza kell térni.
Válogatott és mit ért el?
Im egy fonnyadt venyigével
Kénytelen beérni.

N
A
G
G
ü
E
E
E

K
A
G
S

NAGY MUNKÁBAN.

NAGY munkában fáradoznak
Giza, Lili, Guszti, Árpád,
Építik a nevezetes,
Erős, jeles Homokvárát.

Kicsi Lili homokot hord,
Árpád a munkát intézi,
Giza, Guszti segédkeznek:
S Pepike, — no, ő csak nézi.

A középben nagy torony lesz,
Köröskörül magas falak,
Hatalmas ur lesz, akinek
Épül ez a büszke várak.

S Árpád lesz a várnak ura,
Joggal más ki is lehetne?
»Hát én?« mondja a kis Dini
Anikónak pityeregve.

»Te garázda módon kétszer
Széttapostad a kis várat,
Most kizártak a játékból, —
Sírhatsz! Méltán ér a bánat«.

SZELIM ÉS HASSZÁN.

— Keleti történetke.

(Képekkel a czímlapon és a 168—169. lapokon.)

HARAGOS képpel fordult el a természetes Hasszán, de nem csak haragosan, hanem szinte szomoruan dörmögte:

— Hiába! Mindig úgy volt, mindig úgy lesz. Gyerekejben bölcsesség, annyi mint szitában a víz.

Még csupán e miatt talán nem boszankodott volna Hasszán oly nagyon. De az is járt a fejében, hogy otthon a felesége is, a gyermeke is betegen fekszenek, éheznek, meg kellene számukra keresni a mindennapi kenyeret. Kinálkozott is rá jó alkalom s ime az a haszontalan kis Szelim elütötte a kezéről.

— Persze, azok a kis *frengi* fiuk inkább vele mennek. Jól van no!

Azok a kis »frengi« fiuk európai fiuk voltak, híres Kairó városában. Sok európai család lakik ott s a gazdagok érdekes kirándulásokat tesznek a gulákhoz, a Nilus folyón és az ősi Egyiptom sok nevezetes városának romjaihoz. A közeli kirándulásokhoz benszülött arabok szolgálnak mint vezetők s lóháton, tevén, számaron szállítják az idegeneket, ők maguk gyalog bakatván a ló vagy csacsi mellett.

Ezen a napon Hasszán is, meg Szelim is, egy fiatal suhancz, ott lesték a vendégfogadó előtt, nem hívja-e őket valaki. Nem sokára jöttek is a fogadóból kirándulásra készülő »frengek« azaz európaiak s ezek közt három testvér: két fiu és egy leányka. Ezek már rég laktak itt, meglehetősen járatosak voltak az idegen országban és beszélni is tudtak az arabokkal. Ismerték Szelimet is, Hasszánt is, mert már mind a kettővel jártak a környéken. Most, amint Szelim is, Hasszán is kinálkozott nekik, a nagyobbik fiu így szólt:

— Szelimmel megyünk... jól akarunk mulatni... mikor Hasszánnal vagyunk, mindig azt kell tennünk, amit ő akar.

Meghallotta ezt Hasszán is, azért fordult el olyan haragosan (Lásd a képet a czim-

lapon.) s azért morogta azt a régi arab példaszót. Aztán lassan odább ballagott.

A kiránduló testvérek azonban kissé meg voltak akadva, mert a Szelim csacsijára csak ketten fértek el. Megegyeztek tehát, hogy a kisebbik fiu otthon marad.

— Holnap majd te jössz velem, biztatta a bátyja.

Vigan indultak meg ketten Szelimmel. Az már bizonyos, hogy sokkal mulatságosabb volt a kirándulás, mikor Szelim szolgált vezetőül. Akármerre akartak menni, Szelim készséggel engedelmeskedett. Ha itt-ott majd elmerültek is a homokba vagy a Nilus mentén az ingoványba, végül mégis csak nevettek rajta, mint mulatságos kis kalandon.

Maguk is alig tudták volna elmondani, hol mindenütt bolyongtak. Bizonyosan nagyon jól mulattak. Mert már esteledett és még nem tértek haza. Aztán sötét éjszaka lett, el is mult az éj, megvirradt s a kirándulók mégsem jöttek meg. És másnap, harmadnap sem. Szüleik nagy aggodalmak közt kerestették, de hiába; a két gyermek eltűnt és velök Szelim is, az ő kedves vezetőjük. Csak annyit lehetett kinyomozni, hogy azon a napon már estefelé a Nilus folyóhoz mentek és egy bárkába ültek be. A bárka messze alább a folyón gazdátlanul megkerült, — semmi kétség, a két gyermek és Szelim a vízbe fultak. A csacsi is megtalálták egy fához kötve.

Am nem egészen így volt. A bárkába csakugyan beültek, mert a könnyelmű Szelim ezt a kedvöket is teljesítette. Egy kis ideig így vigan eveztek, de nem igen birtak a nehéz evezővel, sem a kormányruddal. Az evezőket a vízbe ejtették s ettől fogva halálos ijedelmek közt lebegtek ott a folyón. A víz vitte őket, az est leszállt s kétségbeesetten sirva, jajgatva kiáltoztak segítségért. De a pusztában ki hallotta volna! Már azt hitték, veszve vannak, — mikor a hold fényénél három alak (Lásd a képet a 168—169. lapokon.) jelent a parton, tevéháton. És kiáltásukra ismerős hang felelt:

— Ne féljetek no, majd segítünk valahogy.

A mogorv
szán aztán
gassa a k
jussanak. Ne
tak a száraz

— Itt n
Hasszán. De
tok. En e
szolgálók m
Velünk kell
kerültök ké

Ugy is le
is emlegett
homoksiyát
közt! Am
viselt rájok
két hét m
szüleiknél.
lim a jobb
szigoru Ha
is bánták

KA

S

E

E

Ha

Egy

A megfej
jutalom-ny

Rajzok
Összegyjt

A mogorva Hasszán hangja volt. S Hasszán aztán utasította Szelimet, hogyan forgassa a kormányrudat, hogy a parthoz jussanak. Nem sokára szerencsésen kint voltak a szárazon.

— Itt nem maradhattok, szólt aztán Hasszán. De most mindjárt haza sem juthatok. Én ezen emberséges kereskedőnek szolgállok most, portékát viszünk messzire. Velünk kell jönnötök és majd velünk vissza-kerültök két hét múlva Kairoba.

Ugy is lett. De ezt a kirándulást meg is emlegették. Ott bolyongni napokig a homoksiyatagon a borzasztó hőségben, vadak közt! Am a mogorva Hasszán gondot viselt rájuk, igazi bajok nem történt és két hét múlva otthon voltak örvendező szüleiknél. És nem hitték többé, hogy Szelim a jobb, kedvesebb vezető, hanem a szigorú Hasszánnal jártak mindig s nem is bánták meg.

KARIKA-REJTVÉNY.

S O T T Y
E I B
F N
I N
D E S

Ha minden tizedik betűt olvasod
Egy régi költőnek a nevét kapod.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermekhumor“.

Rajzok és jellemző vonások a gyermekvilágból.
Összegyűjté Forgó bácsi.

A SÁROS POGÁCSA.

— Beszélyke —

ZERETNÉM megkóstolni, milyen az íze. Bizonyosan nagyon jó. Ez itt torta... hallottam, az a neve... az meg piskóta... az meg pogácsa... De csak jó is lehet!

Borult, esős napon elmékedett és sovárgott ilyenén módon Budapest egyik előkelő cukrászboltja előtt egy meglehetősen szurtos, kopott ruhás fiú. Meglátszott rajta, hogy mesterinas és estefelé járván az idő, talán épp hazamenőben van, ráér bámészkodni.

Ugy is volt. Ferkó hazamenet állapotodott meg a cukrászbolt tükörüveges nagy ablakánál és szinte odalapította az orrát az üveghez, hogy így talán legalább a szagát megérezze annak a sokféle remek süteménynek, mely az üvegen belül csábitólag volt kirakva. Az igazat megvallva, Ferkó éhes volt, rettentően éhes és egészen pontosan tudta, hogy otthon mindössze is egy darab száraz kenyér várja. Nem duzzogott ő e miatt, mert azt is tudta, hogy jó apja halála óta bizony még ezt is nehezen bírja édes anyja előteremteni. Elegendő voltak hozzá, még három kisebb testvére volt otthon.

Nem csodálkozott tehát Ferkó egy csöppet sem, hogy torta meg finom pogácsa nem jut neki. De kívánni biz azért megkívánta és ha már meg nem kóstolhatta, hát legalább nézegette.

Bent a cukrászboltban sokan voltak, csemegéztek, jöttek-mentek s amint Ferkó javában bámészkodott, egyszerre csak meglehetősen kemény hangon rászólt valaki:
— Félre az utból, gyerek!

Ferkó megrezzenve pillantott fel s egy urat látott, ki épp most lépett ki a cukrászboltból, egyik kezében jókora csomaggal. Ez a csomag pedig ugyancsak alkalmatlan volt, mert az eső folyvást csepergett s az uri ember föl akarta nyitni az ernyőjét, de azt a kezét, melyben a csomagot tartotta, persze nem igen használhatta jól. Mialatt kissé boszusan próbálkozott az ernyővel, még így szólt Ferkóhoz:

— Mit ácsorogsz itt? Látom, te is afféle utcai naplopó koldusficzkó vagy, aki nem szeret dolgozni, tanulni.

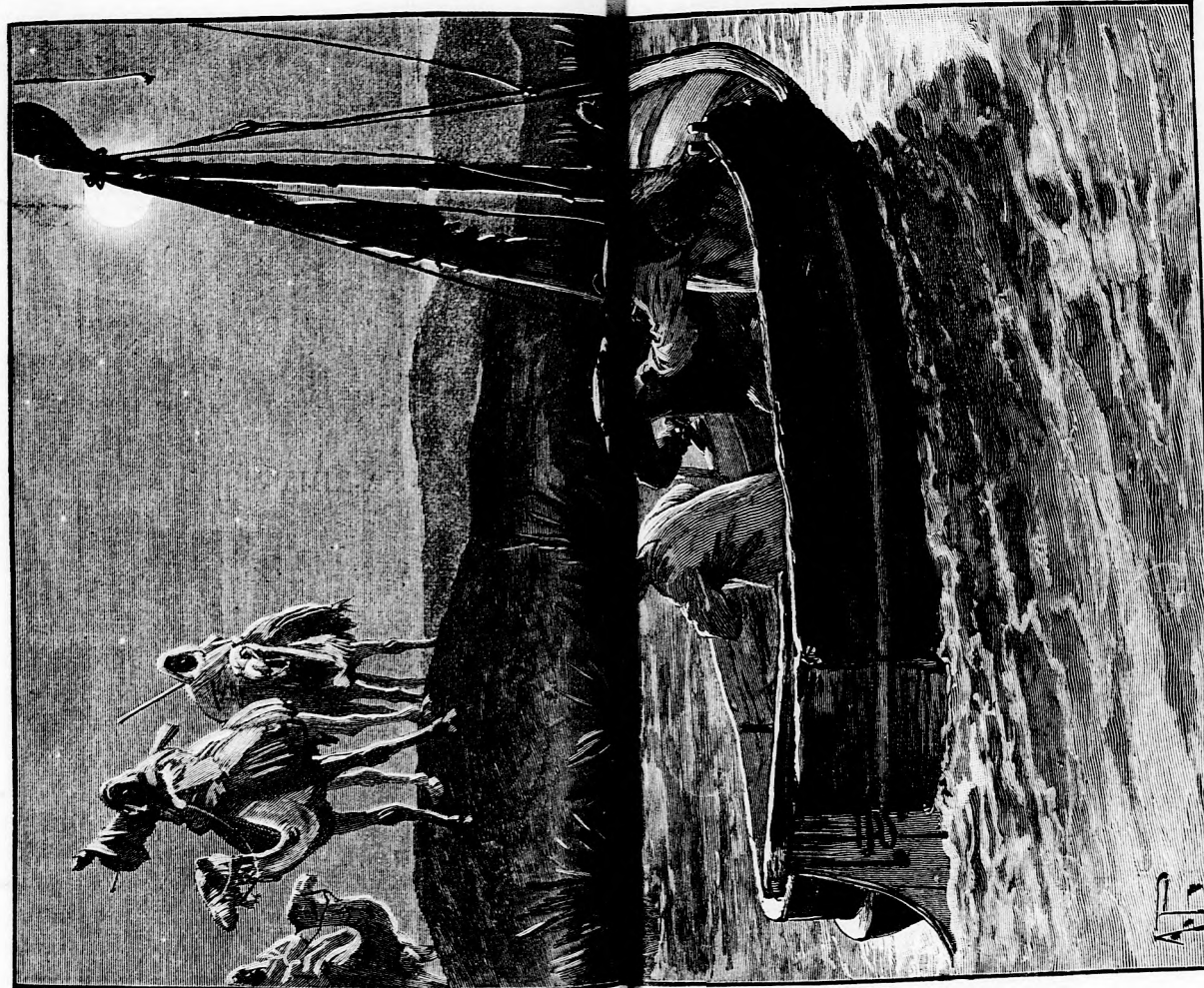
Ha azt hitte, hogy Ferkó szégyenkezve el fog sompolyogni, csalódott. Nem olyan fában ringatták Ferkót. Nem ijedt meg egykönnyen és jól tudta, mit csinál. Ezért egészen nyugodtan, de igen határozottan így felelt:

— Annyi sem igaz az ur beszédéből, mint a körmöm feketéje. Nem vagyok utcai naplopó, dolgozni pedig szeretek, tanulni is szerettem, amíg iskolába jártam; a majsztruram helyett ma is én irtam meg egy levelet, dolgoztam is egész nap, meg is dicsért a majsztruram. Igen is!

— No lám, utoljára még az süil ki, hogy valami ritka remek ficzkó vagy. — Jaj! Ejnye!

Erre a feljajdulásra nagyon alapos oka volt annak az urnak. Mert épp akkor sikerült ugyan az ernyőjét kifeszítenie, de e közben a csomagja szétbomlott és

négy vagy öt gyönyörűség, finom pogácsa potyogott ki belőle — a sáros köveztetre.

Egy-két másodpercig boszusan nézett a sáros pogácsákra, aztán nevetett.

— Sebjaj no, marad így is elég. Aztán Ferkóhoz fordult:

— No, jeles iródiákja a majszter urnak, ha tetszik, fölszedheted. Nekem az már nem kell.

olyan pompás. Persze, holmi finnyás uri népnek már nem kell; de hát meg lehet azt szépen törülgetni, olyan tisztára, hogy otthon a kis Juliska, Laczika, Petike, no meg a mama észre sem veszik, hogy biz egy kis hiba esett ezzel a csemegével. Milyen nagyszerű lakoma lesz az! Ilyet még soha sem ettek, még édes apjok életében sem.

Mert azt Ferkó nagyon természetesnek találta, hogy az egész kincset haza kell vinnie és becsületesen, testvérileg szétosztania. Igaz, így nem sok jut egyre-egyre, pedig ha maga látna hozzá, akár elég is volna vacsorára. De már az csak nem járja, hogy a kicsinyek meg a mama ne kapjanak belőle. Aztán a csemege nem is arra való, hogy torkig lakják vele az ember.

Ilyen elmékedésekkel sietett Ferkó haza, mialatt utközben szépen meg is tisztogatta a pogácsákat. Igazán alig-alig látszott valami hiba s Ferkó vigan, büszkén lépett be szerény lakásukba.

— Anyácskám, nézze csak! Juliska, Laczika, Petike, nézzétek csak, mit hoztam!

És kirakta zsebeiből a szép pogácsákat. A kicsinyeknek a szemök-szájok elállt az örömtől és csodálkozástól; de az anyjok így szólt:

— Hogy jutottál hozzá, Ferkó? Pénzed nem lehetett ilyen nyalánságra.

— Nem is adtam én érte egy fillért sem, felelé Ferkó vigan.

— Remélem, nem valami rossz uton jutottál hozzá? Beszélj őszintén!

— Ne féljen, anyácskám, nem hozok én szegyént az apám becsületes nevére. Ajándékba kaptam én ezt, ámbár biz az, aki adta, nem egészen a maga jószántából adta.

És elbeszélte szerencsés kalandját, melynek egy-egy kis bizonyítéka még rajta is volt a pogácsákon. De különben Ferkónak amúgy is hitt volna az anyja; tudta, hogy nem hazudik és nem tesz rosszat.

— Így már jól van, mondá. Hát csak osztogatok meg szépen. Épp négy darab van, mindegyiknek jut.

Ferkó a magáét mindenkép az anyjának akarta adni, de a jó anya nem vette el. Kiültek hát az udvarra és egész ábitattal fogtak hozzá a csemegéshez. Csak aprócska darabkákat harapdáltak, hogy tovább tartson az élvezet.

— Nagyszerű!

— Jaj de pompás!

— Tudom, ilyet csak a király eszik!

Egyszerre azonban Laczikának torkán akadt nemcsak a dicsérő szó, hanem a remek falat is. Ijedten ugrott föl, köhögni, fuldokolni kezdett, szinte belekékült.

Megijedtek a többiek is, de Ferkó nem vesztette el a lélekjelenlétét, hanem odaugrott Laczikához és ugyancsak ütögette hátba. Máskor Laczika aligha zokon nem veszi, mert Ferkónak bizony erős és kemény ökle volt; de hát most mint orvos fáradozott és egyszerre csak — mind a négyen álmélkodva kiáltottak föl:

— Ni, mi az!

Ferkó fölvette azt a valamit és akkor csodálkozott még csak igazán. No, ilyen csodapogácsát még a királynak sem sütnék.

* * *

Másnap Ferkó megint ott volt a fényes czukrászbolt előtt, de most nem az ablakba rakott süteményeket bámulta. Az ajtó előtt állt, kissé habozva, mert be akart menni, odabent pedig annyi a cifra, uri nép!

Nem is egészen ok nélkül habozott, mert amint végre belépett, még jóformán csak féllábával volt bent, már a czukrász rári-
vált:

— Mit akarsz? Takarodjál! Itt nem szabad koldulni.

— Nem kérek én semmit, felelé Ferkó bátran. Inkább én hoztam valamit. Tessék!

És egy csillogó gyémántos nagy gombot nyujtott át. Nagyot ámult a czukrász.

— Az én drága gombom, melyet annyit kerestem! Hogy került az hozzád?

— Belesütötték a pogácsába. Tegnap egy ur itt az ajtó előtt leejtett néhány pogácsát a sárba és már nem kellett neki, megengedte, hogy fölszedjem. Hát az egyikben ez volt.

— Akkor eshetett ki, mikor tegnap a készítésnél odahajoltam, ... no lám! no lám!

— Bizony jobban vigyázhatnának! Szegény kis öcsém majd megfult s annak az ur lett volna az oka. Szerencsére nem lett baja, hát minden jól van.

Ezzel Ferkó megfordult és távozni készült. Ekkor azonban egyik asztal mellől felállt egy ur, ugyanaz, aki tegnap a pogácsát elejtette.

— Megállj csak, kis barátom, szólt Ferkó után. Én tegnap megbántottalak és gúnyoltalak, pedig most már látom, hogy igazán derék fiu vagy, ha szegényes ruhát viselsz is. Fogd ezt békezálogul.

S fényes ezüst forintost nyomott Ferkónak a markába. A czukrász pedig egy másikat, mondván:

— Én s
kézzel. Na
oly becsüle
kis ozsonna
kárpotlásul

Hatalma
jobb süter
vig nap o
Persze, Fe

— Nem
hogy: csak
bátran! U
mindig jór

B

— A »Kis

GEN.
csön
könnyen
ves vadás
az én jó
tok beleha
ügy-e?

Rég la
buvóhelye
toltak itt
ugy elti
találták.
nem hag

Az ig
magam é
Tegnap r
mondom,
s öregan
tem élni
lyongjak
a bölc
unatkozn
kozzatok
ha örökl
lappanga
nem iger
nap egy

— Én sem eresztettelek volna el üres kézzel. Nagy értékű gyémánt az, melyet oly becsületesen visszahoztál. No, meg egy kis oszonnára valót is adok, juttass belőle kárpótlásul Laczikának is.

Hatalmas csomagot rakott össze a legjobb süteményekből s ma volt még csak vig nap ott abban a szegényes lakásban! Persze, Ferkó volt a legboldogabb.

— Nem hiába mondja majsztr' uram, hogy: csak mindig becsülettel és mindig bátran! Ugy-e, anyácskám, így bizonyosan mindig jóra vergődünk?

BÖLCS LAPPANGÁS.

— A »Kis Lap« 45-dik színes műmelléklete. —

BGEN, itt lappangok nagy bölcsen, mély csöndben s nem hiszem, hogy egykönnyen nyomomra akadjon valaki. Kedves vadász-uracskám, hiába fáj a fogatok az én jó husocskámra, biz' abba nem fogtok beleharapni. Pedig szép kövérke vagyok, ugy-e?

Rég lakom itt s jobbra-balra pompás buvóhelyeim vannak. Akárhányszor szimatoltak itt azok az ármányos vadász-ebek, úgy eltűntem, hogy csak hült helyemet találták. Van is ám annyi eszem, hogy nem hagyom el kedves zugocskámat.

Az igazat megvallva, nem egészen a magam érdeme, hogy ilyen bölcs vagyok. Tegnap még nem voltam ilyen bölcs. Mert, mondom, kicsi koromtól fogva lakom itt s öreganyám, mikor a magam lábán kezdtem élni, nagyon intett, hogy ne is bolyongjak el messzire. Jó ideig követtem is a bölcs tanácsot, de lassanként bizony unatkozni kezdtem. No, ezen ne is csodálkozzatok. Próbáljátok meg: mulatságos-e, ha örökké ilyen csöndes zugocskában kell lappanganí. Hát biz' én meguntam, de nem igen tudtam mit tegyek, mignem tegnap egy kedves rokonommal találkoztam.

Megörültünk egymásnak, de csakhamar ugyancsak pironkodtam.

— Hol, merre jártál, mit láttál, mióta nagyra nőttél? kérde.

— Nem igen voltam túl ezen a bozótton. Azt mondják, nem való az nekünk, hogy olyan helyeken járjunk, ahol könnyen meglátnak.

— Jaj, te szegény együgyücske! Nem hittem volna, hogy ennyire gyáva légy! Hiszen igaz, hogy veszedelem is van a világon, de aki bátor és szemes, azt nem éri baj. Én már bejártam az egész környéket, sétáltam az országúton, voltam közel a faluhoz. — mindent tudok, mindent láttam.

Büszkén mondta s én ugyancsak megbámultam. Kegyes leereszkedéssel folytatta aztán:

— No, elviszlek magammal világlátni. Ne légy te sem olyan egészen tudatlan. Bizony szinte röstellem. Találsz ennél jobb és szebb helyet is.

Nagy örömmel mentem vele. Csakhamar kiértünk a sik rétre, sétáltunk az országúton s megtekintettünk egy majorságot.

— Ugy-e, ez mind nagyon szép? Ilyesmit soha sem láttál. De mutatok még szebb dolgokat is.

Ah! Nem mutatott biz' ő többé semmit. Mert egy kegyetlen vadász'észrevett minket; egy nagy durranás hangzott s az én kedves tudós, bátor rokonom nagy jajkiáltással holtan fordult föl. Én pedig — no, hogy én milyen hanyatt-homlok menekültem, azt el sem képzelhetitek. Meg sem álltam, míg újra itt nem voltam az én biztos, csöndes buvóhelyemen.

Most már nem találok unalmasnak. Nagyon szép, nagyon kedves, éppen nekem való. Gyöngye vagyok, kicsiny vagyok, veszedelemtől védekezni nem tudok, mi haszna hitelném el magammal, hogy ugyanazt tehetem, amit a bátrak és erősek? Megmaradok annak, aminek a bölcs természet teremtett s ha beérem azzal a szerény körrel, mely megillet, bizonyosan boldogan élem is le életemet.

GAZSIKA ITTHON.

*CSAKHOGY itt vagy, csakhogy látlak újra,
Gazsikám!*

*Haza szálltál vaskerekű, szárnyas
Paripán.*

*Két hüvelykkel magasabbra nőttél
Azalatt,*

*Budapesten hogy én utoljára
Láttalak.*

*Hervad a lomb, hull a levél s hűl a
Napsugár;*

*Meleg, rózsás, szép vakáczióknak
Vége már,*

*S mire Gazsi nyári vidulásból
Honn terem:*

*Megnyílik az ábrás-falu, tágas
Tanterem.*

*Kis diákok zsongó seregével
Megtelik;*

*Nyüzög a zaj, kotyog, fecseg vígan
Mindegyik.*

*Sorra mondja: merre járt a nyáron?
Hol? Kivel?*

*Mert ezt immár mindeneknek híven
Tudni kell.*

*De a zsvaj élül s csönd lesz, néma,
Hirtelen,*

*Mesteretek hogy a tanteremben
Megjelen.*

*Kis fiai szorongó csapatján
Széttékint,*

*S nyájas arccal, buzdító szavakkal
Tettre int.*

*Igy virrad meg a tanév, s a munka
Megered —*

*Tudománnyal megtelik a buksi
Fejetek;*

*S társaid közt te lész első mindig,
Mindig ám! . .*

*Csakhogy itt vagy, csakhogy látlak újra,
Gazsikám!*

Oszkár bácsi

A KÓBOR SZERENCSEJE.

— Kicsi történetke, két képpel. —

HÁBA akarnám eltagadni, akárki is mindjárt látná, hogy éppenséggel nem valami szép kutya az, mely ott sompolyog a kerítés alatt. Lompos, sáros, füle csak másfél van, mert az egyiket a napokban elvesztette a kemény viadalban, melyet egy hatalmas komondorral vívott. Nem igen akadt rajta egyéb említeni való, mint a nagyon barátságos, szelid, hűséges szeme párja.

Bolyongott, kóborolt ide-oda czél nélkül s minduntalan kapott egy-egy botütést vagy ostorcsapást, ha valakinek az utjába botlott, de legkivált ha megállt valahol, ahol ennivalót látott. Hej! Mikor olyan éhes volt!

— Pusztulj innen, kóbor, csuf eb! rivaltak rá és ha meg nem verték, legalább megdobták kővel.

És Kóbor nagy busan odább szaladt. Biz ő ma még nem reggelizett, nem is ebédelt és nagyon sovány reménysége lehetett ozsonnára vagy vacsorára is.

— Hej, szegény jó gazdám! sóhajtá. Ha tudta volna, hogy ilyen sorsra jutok, bizonyára agyonlőttél volna, mielőtt meghaltál.

Tovább sompolygott, végig az utcán. Uri hintó jött szemközt, benne finom öltözékű asszonyság ült, mellette egy kis kövér mopszli, olyan kövér, hogy alig birt szuszogni, csak úgy lógatta ki a nyelvét. Ez bizonyo-

san jól reggeliz
fölöslege is fé
Kóbornak. De
nézett lompos.

— Milyen sz
fia! sohajtá K
jár, hanem hin

— Talán b
hiszed magada

Ezt egy cz
ajtaja előtt a
vetőleg nézett

— Soha i
vagy hat hete

— Biz az
igaz! Mióta j

igen gondoltar
mat. Ha újra

járt nem voln
— Akkor

rád fér.

— Hiszen
gondolsz, cz
volna szükség

— Hát r
molnám az

kutyát befoga
tudom. Mi s

mit lopni, így
czot pedig eg

Odább ba
látszik, az ő

a széles világ
sait, a kiknel

hajlékuk, van
keserves az,

gani!

— Megpr
magát. A t

van hűséges

san jól reggelizett, ebédelt s az ozsonnája fölöslege is fényes lakoma volna szegény Kóbornak. De az elhizott mopszli rá sem nézett lompos atyjafiára.

— Milyen szerencsés egyik-másik atyámfia! sohajtá Kóbor. Még csak gyalog sem jár, hanem hintón viszik.

— Talán bizony te is hintóba valónak hiszed magadat, te sáros, lompos eb!

Ezt egy czicza mondta, amint egy ház ajtaja előtt a gombolyaggal játszott. Megvetőleg nézett Kóborra és még hozzátette:

— Soha ilyen szurtos ficzkót! Lehet vagy hat hete, hogy nem fészilködtél.

— Biz az igaz, felelé Kóbor. Nagyon igaz! Mióta jó gazdámot elvesztettem, nem igen gondoltam rá, hogy csinósítsam magamat. Ha újra biztos hajlékba jutnék, mindjárt nem volnék ilyen lompos.

— Akkor hát csak iparkodjál, mert rád fér.

— Hiszen csak befogadna valaki! Mit gondolsz, czicza koma, itt nálatok nem volna szükség egy hűséges házörzőre?

— Hát még mit! Mindjárt összekaromolnám az asszonyomat, csak merne ide kutyát befogadni. De különben sem tenné, tudom. Mi szegények vagyunk, nincs itt mit lopni, így hát nincs is mit őrizni. Konczot pedig egész éven át sem kapnál.

Odább ballagott Kóbor. Bizony úgy látszik, az ő számára nem akadt hely ezen a széles világon. Mennyire irigyelte ebtársait, a kiknek gazdájok van! Ezeknek van hajlékuk, van aki megsimogatja őket. Olyan keserves az, elhagyottan egyedül bolyongani!

— Megpróbálom kint a vidéken, biztatta magát. A tanyákon, majorokban szükség van hűséges házörzőkre.

De ott járta még csak igazán meg! El sem tudta volna hamarjában mondani, ostor-nyéltől, seprőnyéltől, korbáctól, somfabottól kapott-e többet. Csak az bizonyos, hogy egyik gonoszabb volt a másiknál.

Csüggedten futott odább, futott, maga sem tudta merre, mignem az ut szélén az árokban kimerülten heveredett le pihenőre.

— Már az én számomra csakugyan nincs hely ezen a világon, sohajtá nagy szomorúsággal.

Nem volt olyan szomorú az a két gyerek, aki épp arra felé közeledett. Fiu volt az egyik, kicsi leány a másik, pajkos mind a kettő. Hol versenyt futottak, hol fellábon ugráltak, hol az utszéli fákra kapaszkodtak. Egyszer aztán a fiú így szólt:

— Nézd, Miczike, itt szélesebb az árok, de én itt is átugrom. Te pedig nem tudod átugrani.

— Azért is tudom! Megmutatom.

A fiú átugrott, aztán Miczike iramodott neki. De ő nem jutott tul az árkon. Kurta volt az ugrása, visszabukott az árokba és ott nagy sikoltással elterülve, mozdulatlan maradt.

— Jaj, Palika, segíts! Ó! Jaj!

— Se baj no! Kelj föl.

— Nem tudok. Jaj a lábam!

— Ejnye no! Csak nem törted el a lábadat?

— Nem tudom . . . de nem bírom mozdítani.

Palika segített neki, felültette az árok szélére.

— Majd én segítek . . . állj föl, támaszkodjál rám, így talán hazajöhetsz.

Megpróbálták, de nem sikerült, Miczike nem tudott ráállani a lábára. Most már aztán meg voltak akadva.

— Nincs más hátra, mint hogy haza megyek és segítséget hívok, szólta Palika. Én nem bírlak haza vinni.

Csakugyan nem volt más hátra. Palika tehát elment s Miczike ott maradt az árokparton, ugyancsak ijedezve.

— Jaj, hogy leszek itt, ha sokáig oda-marad! Ni, amott legel az a gonosz bika... ha meglát... és én nem tudok mozdulni sem!

Egyelőre azonban nem a veszedelmes bika jött hozzá, hanem egy lompos eb. Megijedt ettől is, de csakhamar látta, hogy nagyon barátságos állat, odasimul hozzá, hízkelkedik neki.

— Milyen jó kutyácska! szólta Miczike szintén megvigasztalódva.

Jól esett neki, hogy elhagyottságában legalább ilyen társa akadt. És nem sok idő telt bele, még több oka lett örülni az ismeretlen pajtásnak. Mert a bika csakugyan közeledett és látván Miczike vörös ruhácskáját, nagyon gyanusan neki kezdett iramodni.

Sikoltozott rémületében a kis leány, de menekülni nem tudott. Már azt hitte, hogy veszve van, felökleli az a veszedelmes állat, nincs aki elkergesse.

Nincs? De bizony van. Egy szegény lompos eb.

Mérges kaffogással ugrott fel Kóbor és ott termett a bika előtt. A hatalmas állat eleinte csak úgy megvetőleg nézte, de mihamar tapasztalta, hogy nem tréfa a dolog, az a vakmerő kutya bele akar harapni a lábába, oldalába. Dühösen neki fordult tehát, hogy felöklelje, ámde Kóbor szemes volt, mindig félre ugrott s mind messzibbre terelte a bikát. Ez alatt pedig előkerült a pásztor és végleg elhajtotta a veszedelmes állatot. Ekkor aztán Kóbor

visszatért Miczikehez. Épp ekkor érkezett oda vissza Palika is az apával, ki ölbe vette a kis leányt

— Jaj, az a gonosz bika felöklelt volna, ha nincs itt ez a jó kutyácska, szólta Miczike s elmesélte nagy ijedelmét.

— No, akkor hát jöjjön velünk, kap valami jó falatot, szólta az apa. Ugy látom, gazdátlan eb, ugyancsak éhes.

Nem igen hivatta magát Kóbor, ment szívesen. Kapott pompás konczot és aztán, — no, aztán volt esze, hogy ott maradt, ahol olyan szívesen látták. Miczike megfogadta a maga külön kedvenczének s apja beleegyezett, hogy Kóbor megmaradjon a háznál.

Nem is bánták meg. Hűséges, okos házőrzőt nyertek benne, aki éjjel gondosan őrködött, nappal pedig vigan és türelmesen játszogattott Miczikével, miközben el-elgondolta:

— Egymást mentettük meg, most együtt vigadunk. megérdemeltük.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 8-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Önképző kör“.

Helyesen fejtették meg: Lészai Iona, Almássy Margitka, Frey Irma, Unger Ilka, Végh Jerne és Dezsőke, Mészáros Zsófia, Dorits Olga, Vuk Mariska és Stefike, Hegedűs Márta, Tomcsányi Edith, Joó Istvánka, Koller Editke, Schwarz Oszkár, Than Ervin, Eckerdt Klára, Denk Gusztáv, Ravasz Gizi, Lázár Piroska, Hauer Szeráfin, Mérey Ágosta, Laendler nővérek, Horváth Valéria, Sneff

Emilia, Koritschone Margit és Miklós, M. Andor, Gyárfás Elem Szídi és Gyula, M. Fischer Margit, Misi és Emma. Kis Le. Annika, Hirsch Hei. István és Ervin. N. Elvira, Goitein test. Weisz Ilonka és Ödö. Iván (nagyon elhány mint gimnazistától irást várok. F. b. János, Varga nővé. testvérek, Feldbaus Árpád, Grigássy Pi. Leó, Lenck Rikh. Piroska. ifj. Kossa. Przybilla Jenő, K. Wagner Lajos, H. Diósi Irén. Szerlele. Velencei Tiborka. König Dénes (a te lehetne! F. b.), En. Altmann Sarolta, F. Szídi és Gyula. Bo. Berzi, Vizslovsk. Kaiser Rózika, Pr. és Elly, Rothfeld. Vágó Margit és J. Margit, Weber M. Margitka, Márton.

A jutalom kiso ténvén, nyertes le kinek a jutalom-h irta Schmid Krist hat szines képpel, hivatal megküldi.

A »KIS LA mában közölt r

daru
Rade
czápa
lány
kara
kányi
szé
Ott
sapk

Helyesen f
Mérey Ágosta, E
Szentpétery Gyul
gássy Piroska, P
Margit és Iván.
Pirnitzer testvére

Emilia, Koritschoner Margit és Iván, Stauber Margit és Miklós, Moesz Izabella és Ilonka, Dobay Andor, Gyárfás Elemér, Bauer Irmuska, Schlesinger Szidi és Gyula, Mihály Jolán, Herzfeld Paula, Fischer Margit, Misner Jancsi, Mäder Ida, Hedvig és Emma, Kis Lenke, Rosenfeld Imre, Váczy Annika, Hirsch Hertha, Gyémánt Ilona, Nékám István és Ervin, Nagy Sándor, Ofner Etelka és Elvira, Goitein testvérek, Kerdl Dezső és Ernő, Weisz Ilonka és Ödön Lipót, Deme Irénke, Koreck Iván (nagyon elhanyagolt sorokat küldtél. Töled, mint gimnazistától, már gondosabb, rendesebb írást várok. *F. b.*), Szentpétery Gyula, Szántó János, Varga nővérek, Havas Margit, Pirnitzer testvérek, Feldbauer Valéria, Klein Ignác és Árpád, Grigássy Piroška, Timár Stefánia, Hollaki Leó, Lenck Rikhard, Fábrián testvérek, Szél Piroška, ifj. Kossaczky Oszkár, Mandel Mihály, Przybilla Jenő, Kálvin Erzs, Micsinay Margit, Wagner Lajos, Höflich Alfréd, Kuthy Endre, Diósi Irén, Szerelemhegyi Jenő, Hunfalvy Livia, Velencei Tiborka, Kovách Sárika, Baghy Irmuska, Könyg Dénes (a te írásod is gondosabb, rendesebb lehetne! *F. b.*), Engel Jolán és Rózsi, Spitz Miklós, Altmann Sarolta, Frankl Pepi és Friczi, Schlesinger Szidi és Gyula, Bolyó Pálma és Károly, Murárik Bercezi, Vizslovsky Irmé és Kati, Reisner Régi, Kaiser Rózika, Prager Jenő, Kűszler Csilla, Nóra és Elly, Rothfeld Vilma és Márton, Odor Margit, Vágó Margit és János, Debreczi Margit, Bartók Margit, Weber Mariska, Nátafalusy Béla, Bohn Margitka, Márton Pista, Fried Ella és Gizella.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Havas Margit, Abonyban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Tannenburgyi Róza«*, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donász Ferencz*, hat szines képpel, szép vászonkötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« XLVII. köt. 9-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

daru	—	A	—	rud
Radó	—	R	—	adó
czápa	—	A	—	pác
lány	—	Ny	—	ál
karaj	—	J	—	akar
kánya	—	Á	—	nyak
szén	—	N	—	ész
Ottó	—	O	—	tót
sapka	—	S	—	kapa

(Arany János)

Helyesen fejtették meg: Lázár Piroška, Mérey Ágosta, Bartók Margit, Goitein testvérek, Szentpétery Gyula, Réta Vilma és Miczi, Grigássy Piroška, Poppovits Lyubicza, Koritschoner Margit és Iván, Stancesa Miczi, Emike és Gyula, Pirnitzer testvérek, Nékám István és Ervin, Zin-

senheim Ilona és Ella, Jánosi Anna és Dodó, Hirschler Jolán, Moesz Izabella és Ilonka, Przybilla Jenő, Kűszler Csilla, Nóra és Elly, Ofner Etelka, Herzfeld Paula és Lenke, Richon Emma, Könyg Dénes, Weisz Ilonka és Ödön Lipót, Jó Istvánka, Botka Emma, Clement Ernő, Patterson Margit és Orsolya, Hunfalvy Livia, Szerelemhegyi Jenő, Seethal Elma, Engel Jolán és Rózsi, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Kovách Sárika, Baghy Irmuska, Diamant Róza, Denk Gusztáv, Than Ervin, Ravasz Gizi, Weiss Annuska, Misner János, Farkas Laczi, Bolyó Pálma és Károly, Altmann Sarolta, Spitz Miklós, Frankl Pepi és Friczi, Ádámffy Ilona és Elek, Szabó Margit, Fried Ella és Gizella, Kerdl Dezső és Ernő, Schlesinger Malvina és Ella, Moldován Béla, Gyurkovich Dódi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Ádámffy Ilona és Elek, Pétervásáron*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Kis szindarabok«*, előadásra alkalmas szindarabok gyűjteménye, a *»Forgó bácsi könyvtára«* egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 7-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Vizslovsky Irmé és Kati, Freyler Editke, Spitz Miklós, Weisz Ilonka és Ödön Lipót, Reisner Régi, Kiss Józsi, Schlesinger Szidi és Gyula, Márkus Palika.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Laendler testvérek. Ha későn is, de mindig örömmel értesülök a vizsgálat jó sikeréről. Az új tanévről, bizton hiszem, annak idején majd újra ilyen jó hírt kapok. — **Püzesséry Elza.** A betűrejtvény nagyon is könnyű. Ellenben a számrejtvényhez túlságosan hosszú mondatot választottál, az egyes szavakat pedig nem eléggé szabatosan és jellemzően jelezted ilyformán, hogy »ezt a kocsis teszi«, »ezt a tanító teszi« stb. Rövidebb mondatból fogósabbat állíts össze. — **Vuk Mariska és Stefiike.** Megelégedéssel tapasztalom buzgóságodat. De fölteszem, hogy magatoknak is örömetek telik benne. — **Lázár Piroška.** Inkább magyar nevet válassz olyan feladvány tárgyál. Különből jól van megszerkesztve. — **Koller Editke.** Hasznosan is, kellemesen is töltötted a nyarat, tehát igazán jól töltötted. Szívvel köszöntelek. Katiczával együtt. — **Piláthy Margit és Ella.** Írásokkal, tekintve, hogy még kezdők vagytok, teljesen meg vagyok elégedve. Olyan komoly igyekezet mellett, amilyen soraitokból látszik, nem sokára egészen csinos levelet fogok tőletek kapni. A Mariska levelére nem emlékszem és ha nem volt rá e rovatban válasz, akkor bizonyos is, hogy a levél nem jutott kezemhez. Örömemre szolgál, hogy a »Kis Lap«-ban mindnyájan élvezetet találtok; fáradozásomnak ez a legkedvesebb jutalma. Szívvel köszöntlek mindnyájatokat! — **Rothfeld testvé-**

rek. Háromfelvonásos darabot betanulnotok még az iskolai szünet idejében is sok lett volna. Most már persze első az iskola, de a nemes szándék-ról azért nem kell szükségkép lemondani; kisebb egyfelvonásos darabot, amilyen már sok jelent meg a »Kis Lap«-ban, az iskolai év alatt is betanulhattok és előadhattok — **Stauber Margit és Miklós.** A képrejtvény nagyon is könnyücske. Ellenben a számrejtvény meg legtöbb kis olvasótársatoknak tulságosan nehéz volna. — „A megtalált.“ Nem üti meg a közölhetőség mértékét. Nagyon hosszadalmasan írod le, hogy három fiu miként bolyongott a földalatti üregben és talált ott rá a titkos rablóbarlangra s az eltűnt leánykára; de történni voltaképp semmi sem történik az egész elbeszélésben, ez tehát igazában nem is elbeszélés.

lés. Aztán efféle rablóhistóriákon kár is törnöd a fejedet. Ilyesmi mai nap már nem történik; az igazi elbeszélésnek pedig olyannak kell lennie, hogy bár csak költött dolog, mindenki elhigye, hogy megtörténhetett volna. Mint írásbeli gyakorlatot azonban szívesen olvastam el. — **Vincze Mariska.** Rejtvénykérd rajzbeli nehézség miatt nem közölhető, mert, a »kőcz«-ot bajos volna úgy lerajzolni, hogy valaki ráismerjen. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP
október—decemberi folyamára.

 folyó évnegyed végének közeledtével kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végén lejár, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ most folyamatban levő, immár **negyvenhetedik** kötetének még hátra levő részére az értékes és érdekes közlemények, művészi rajzok hosszú sorozata van előkészítve. A kis olvasóink által oly nagy tetszéssel fogadott „**Rókaszem**“ után egy épp oly vonzó, mint érdekesítő és tanulságos **hosszabb elbeszélés** fog még ebben a kötetben következni, ugyisintén egy hosszabb **tündérmese**, mindkettő számos szép rajz kíséretében. Kisebb beszélykék, mesék, cikkek változatos sorozata is várja a közlést, mind gazdagon díszítve képekkel.

Folytatjuk a „**Bűvészet**“ rovatát is és minden két hétben művészi értékű **szines műmelléklet** fokozza a „KIS LAP“ értékét. Előadásra alkalmas **szindarab** is fog még ez évnegyed folyamán megjelenni, a rejtvények és feladványok megfejtői közt pedig **minden héten** egy-egy **diszes jutalom-könyv** kerül ki-sorsolásra.

A „KIS LAP“ minden igaz kis hive, új társakat is toborozva maga mellé, sorakozzék továbbra is rendületlenül Forgó bácsi zászlaja alá!

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetési pénzek legcélszerűbben postai utalványon, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához, Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“
szerkesztősége és kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.